

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7644 van 22 februari 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Turkse nationaliteit, op 26 oktober 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 maart 2000 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gezien de uitwisseling van de nota's.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE WAELE, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker is van Turkse nationaliteit.

Op 5 mei 1999 huwt verzoeker met mevrouw M.H., van Belgische nationaliteit.

Op 14 juni 1999 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in als echtgenoot van mevrouw M.H..

Op 29 maart 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Uit het verslag van de politie van Herselt dd. 21/02/2000 blijkt dat er van een relatie tussen echtelieden geen sprake is.

“(…)”

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker op 12 april 2000 een beroep tot herziening in.

Op 19 juli 2000 wordt aan het Parket van Turnhout een onderzoek gevraagd aangaande een mogelijk schijnhuwelijk tussen verzoeker en mevrouw M.H..

Het dossier inzake onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk tussen verzoeker en mevrouw M.H. wordt overgemaakt aan het Parket van Leuven, daarna aan het Parket van Tongeren en dan opnieuw aan het Parket van Leuven.

Op 22 augustus 2003 wordt door de bevoegde wijkagent van Mol een vragenlijst omtrent de ‘duurzame relatie’ vervolledigd, waaruit blijkt dat er geen duurzame relatie meer bestaat tussen verzoeker en mevrouw M.H. en dit sinds februari 2001.

Bij vonnis van 15 november 2004 van de Rechtbank van eerste Aanleg te Leuven wordt het huwelijk van verzoeker met mevrouw M.H. nietigverklaard.

Op 3 februari 2005 wordt tegen het voormelde vonnis een beroep ingediend bij het Hof van Beroep te Brussel.

Op 16 oktober 2007 wordt verzoeker in kennis gesteld van artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ingevolge deze gewijzigde procedure wordt het verzoek tot herziening zonder voorwerp en wordt onderhavige procedure ingeleid.

2. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van de redelijke termijn (cf. o.a. artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM)). Verzoeker stelt dat hij reeds een verzoek tot herziening heeft ingediend op 12 april 2000 en dat het feit dat dit verzoek na meer dan zeven en een half jaar nog steeds niet in behandeling is genomen, wijst op een onaanvaardbare, onmenselijke lange behandelingstermijn en een schending uitmaakt van het algemeen rechtsbeginsel van de redelijke termijn.

Inzoverre verzoeker de schending aanvoert van het algemeen rechtsbeginsel van de redelijke termijn, zoals het voortvloeit uit artikel 6 EVRM, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat dit artikel enkel van toepassing is op jurisdictionele procedures en dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6 EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben (R.v.St., nr.112.629, 20 november 2002).

De beoordeling van de termijn waarbinnen een beslissing dient te worden genomen moet in concreto gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het mogelijk moeten maken met kennis van zaken te beslissen (R.v.St., nr. 121.328 van 4 juli 2003). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er een onderzoek hangend was naar een mogelijk schijnhuwelijk tussen verzoeker en mevrouw M.H.. Verder blijkt ook dat door meerdere woonplaatswijzigingen van verzoeker en mevrouw M.H., het onderzoek telkens diende overgeheveld worden naar een bevoegd parket. Eveneens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken het onderzoek afwachtte en hier regelmatig naar informeerde. Het kan de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken bezwaarlijk worden verweten de nodige tijd te nemen ten einde verzoekers situatie grondig te onderzoeken en te laten onderzoeken, daarbij in acht nemende elke relevante informatie.

Bovendien merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de eventuele schending van de redelijke termijn, hoe dan ook niet tot gevolg heeft, dat het verzoek tot herziening dan maar moet worden ingewilligd. Verzoeker toont aldus niet aan welk belang hij heeft bij het invoeren van dit middel.

Het eerste middel is niet ontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins en familieleven, en van het recht om te huwen volgend uit artikel 8 juncto artikel 12 EVRM. Verzoeker stelt dat hij reeds zeer lang, meer dan zeven en een half jaar, in België woont, er inmiddels zijn centrum van belangen heeft en hij er reeds zeven jaar een ononderbroken tewerkstelling heeft. Hij voert aan dat hij sinds 21 oktober 2003 een levensgemeenschap vormt met mevrouw K.F. en zij samen ook een zoontje, geboren op 6 februari 2006, hebben. Verzoeker stelt dat hij inmiddels gescheiden is, bij vonnis gewezen door de Rechtbank van eerste aanleg te Mechelen op 11 oktober 2007, van mevrouw M.H., in functie van wie hij als echtgenoot de vestigingsaanvraag indiende. Verzoeker is van mening dat de handhaving van de bestreden beslissing het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn familieleven op onaanvaardbare wijze zou schenden. Verzoeker poneert eveneens dat de handhaving van de weigering van de vestiging de facto zou betekenen dat het recht van verzoeker om te huwen niet wordt erkend, aangezien dit zijn huwelijk –de achterliggende reden van zijn verzoek tot vestiging- in feite onmogelijk zou maken en/of elke zin zou ontnemen. Verzoeker is dan ook van mening dat het feit dat het huwelijk inmiddels ontbonden is, niet relevant is in de context van de eerbiediging van voormeld recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven/privé-leven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Artikel 12 EVRM betreft het recht om in het huwelijk te treden en een gezin te stichten. Artikel 8 en 12 EVRM kunnen niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet bepaalt aan welke voorwaarden de vreemdeling dient te voldoen om de vestiging in België te verkrijgen. Artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet staat het recht op

gezinsleven, bepaald in de artikelen 8 en 12 van het EVRM, geenszins in de weg, maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk dit recht kan worden uitgeoefend. Zoals verder duidelijk blijkt naar aanleiding van de bespreking van het vierde middel wordt door verzoeker geenszins voldaan aan de voorwaarden tot vestiging.

Bovendien erkent verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij al jaren gescheiden leeft van zijn inmiddels ex-echtgenote. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op verzoekers relatie met zijn nieuwe partner, die dateert van na de bestreden beslissing. Met deze gegevens kon de administratie geen rekening houden op het ogenblik van de beoordeling van de vestigingsaanvraag, zodat verzoeker, wat zijn nieuwe relatie betreft, niet dienstig kan verwijzen naar de schending van artikel 8 en 12 EVRM. Een schending van de artikels 8 en 12 EVRM wordt niet aangetoond.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker zich moeilijk kan beroepen op schending van zijn privéleven, nu gebleken is dat het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote M.H. een schijnhuwelijk betrof.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en de schending van het gelijkheidsbeginsel volgende uit artikel 10 en 11 van de Grondwet. Verzoeker stelt dat hij er ten tijde van zijn verzoek tot herziening op kon rekenen dat zijn dossier inhoudelijk zou worden beoordeeld, dat in de huidige wettelijke situatie enkel nog een administratief beroep openstaat tegen de bestreden beslissing en er dus geen beroep meer mogelijk is bij een daadwerkelijke beroepsinstantie met 'volle rechtsmacht'. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit middel ongegrond zou verklaren, hij een prejudiciële vraag zou stellen aan het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de schending van het gelijkheidsbeginsel.

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker verkeerdelijk stelt dat hij nu enkel nog een administratief cassatieberoep kan instellen tegen de bestreden maatregel bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het verzoek tot herziening dat door verzoeker werd ingediend werd ingevolge artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omgevormd tot een annulatieberoep en niet tot een administratief cassatieberoep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen **prima facie** beantwoordt aan de vereisten van **daadwerkelijke rechtshulp** in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Verzoeker brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Zijn stelling dat de Raad de feiten en de omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen niet in ogenschouw zou mogen nemen, kan niet worden gevolgd. In haar arrest nr.6/2006 van 18 januari 2006 heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, gesteld : *"De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien*

kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt. Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State.

Tot slot merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker ook niet aantoont in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van zijn betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

In het licht van wat voorafgaat dient op verzoekers verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, niet te worden ingegaan daar het antwoord op deze prejudiciële vraag, zoals hoger aangetoond, niet onontbeerlijk is om in casu uitspraak te doen. In overeenstemming met artikel 26, §2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof is de Raad derhalve niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de schending van de formele en materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat hij gehuwd is op 5 mei 1999 met mevrouw M.H. en dat zij een geruime tijd hebben samengeleefd. Verzoeker poneert verder dat gezien het tijdsverloop het onmogelijk is nog dieper in te gaan op het bewijs dat de echtgenoten een echte levensgemeenschap hebben gevormd.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002). Uit het verzoekschrift en uit de repliekmemoirie blijkt dat verzoeker de motieven van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd. Uit de inhoud van het middel blijkt dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht bedoelt. Het middel zal dan ook verder vanuit dit oogpunt onderzocht worden.

Ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (R.v.St., nr. 98.937, 19 september 2001).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker van mening is dat de motivering van de bestreden beslissing foutief is gezien hij op 5 mei 1999 met mevrouw M.H. gehuwd was en zij wel een geruime tijd hebben samengewoond. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de vestiging weigerde daar uit het verslag van de politie van Herselt van 21 februari 2000 blijkt dat er van een relatie tussen beide echtelieden geen sprake is. Om de rechten te kunnen putten uit artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet dient de vreemdeling de gezamenlijke vestiging aan te tonen. De bestreden beslissing stelt niet dat van een huwelijk geen sprake is, wel dat van een relatie geen sprake is.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een arrest van 24 april 1995 van de Raad van State waarin gesteld wordt dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, het dan toch minstens de staat van echtgenoot veronderstelt, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. In ditzelfde arrest oordeelt de Raad van State dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoeker.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het samenwoonstverslag van 21 februari 2001, blijkt dat bij de samenwoonstcontrole op 18 november 1999 en 22 november 1999 niemand aangetroffen kon worden. Bij de controle op 7 december 1999 treft de politie van Herselt enkel verzoeker aan. De politie vermeldt dat verzoeker niet kon of wilde zeggen waar zijn echtgenote was, dat de één blijkbaar niet weet wat de ander doet en dat wanneer verzoeker in de woning slaapt, zijn echtgenote er niet is en omgekeerd. Uit de ondervraging van de burens blijkt dat de burens verzoeker slechts enkele keren hebben gezien en volgens de huiseigenaar staat het huurcontract enkel op naam van mevrouw M.H. en zou hij ook niet op de hoogte zijn dat mevrouw gehuwd was. Verder blijkt uit het voornoemde samenwoonstverslag dat er geen kledij van verzoeker in de woning aanwezig is, dat in de slaapkamer slechts een éénpersoonsbed aanwezig was, dat mevrouw niet zou werken, doch nooit aanwezig is in de woning en dat ook verzoeker slechts sporadisch in de woning komt. Uit de stukken blijkt dat ook nog in december 1999 en januari 2000 verschillende controles werden gevoerd maar dat nooit iemand aan te treffen was in de woning. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk te stellen dat er geen minimum aan relatie tussen de echtelieden is. Van een gezinscel zoals omschreven wordt in het arrest van de Raad van State is helemaal geen sprake. Ongeacht verzoekers kritiek volstaat het louter bestaan van een huwelijksband en het (gedeeltelijk) fysiek samenwonen niet om te voldoen aan de vestigingsvoorwaarden. Het gehuwd zijn op zich creëert geen recht op verblijf in België. De vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belg of een E.U.-onderdaan gevestigd in België, vereist wel degelijk een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (R.v.St., nr. 53.030 van 24 april 1995, R.v.St., nr. 128.878 van 5 maart 2004, R.v.St., nr. 149.807 van 4 oktober 2005, R.v.St., nr. 158.407 van 8 mei 2006). Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat naderhand effectief besloten werd tot het bestaan van een schijnhuwelijk tussen verzoeker en mevrouw M.H. en dat dit huwelijk dan ook vernietigd werd bij vonnis van 15 november 2004 van de Rechtbank van eerste Aanleg te Leuven.

Aangaande verzoekers argument als zou hij niet meer in de mogelijkheid verkeren zijn toenmalige relatie te bewijzen, merkt de Raad op dat verzoeker enkel stelt dat hij en mevrouw H.M. wel degelijk samenwoonden zonder enige poging te ondernemen enige elementen aan te voeren in zijn verzoekschrift die wel degelijk op een relatie wijzen of op zijn minst de

conclusies van de tegenpartij weerleggen. Verzoekers argument omtrent de onmogelijkheid van bewijs kan dan ook niet weerhouden worden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing genomen is op grond van onjuiste gegevens of op kennelijke onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.